

fentlige badestrande og badeanstalter får pligt til i nødvendigt omfang at fastsætte regler om, hvilket redningsmateriel der skal være til stede, og hvilke foranstaltninger der i øvrigt skal iværksættes til afværgelse af fare for de badendes liv og helbred. Her vil det selvfølgelig være et helt naturligt element, at der om nødvendigt fastsættes krav om, at der skal være et vist antal kvalificerede livreddere på vagt ved den lokale strand eller svømmehal.

De nye regler indebærer altså, at politiet fremover vil have pligt til i samråd med kommunalbestyrelsen at vurdere, hvilke foranstaltninger der er nødvendige for badesikkerheden, og det vil være politiets opgave at føre tilsyn med, at de lokale regler om badesikkerhed overholdes.

Ud over krav om, at der skal være kvalificerede livreddere til stede, vil der bl.a. skulle ses på, om der er behov for opsætning af redningsposter og skiltning om særlige lokale farer, f.eks. strømforhold eller bratte overgange fra lavt til dybt vand.

Et andet naturligt element i de lokale regler vil være krav om udarbejdelse af uheldsrapporter, som skal indgå i det løbende arbejde for at sikre den lokale badesikkerhed. Samtidig med at der nødvendigvis altid må blive tale om lokale foranstaltninger, er det naturligvis vigtigt at sikre et ensartet vurderingsgrundlag i hele landet. Derfor vil den nye bestemmelse i ordensbekendtgørelsen blive ledsaget af en cirkulæreskrivelse fra rigspolitiet til politikredsene med et modelregelsæt for badesikkerhed, som skal danne udgangspunkt for fastlæggelsen af de nødvendige lokale regler.

I beslutningsforslaget lægges der som nævnt op til, at der fra centralt hold skal fastlægges en række detaljerede krav til kystlivredningstjenesterne, f.eks. opstilling af mål for den tid, som kystlivreddere bruger til at nå frem til den nødstedte, til at lave standardoperationsprocedurer for kystlivreddere og oprette et særligt inspektørhold, som skal kontrollere, at kravene følges.

Men ens krav til f.eks. udrykningstid og redningsprocedurer kan i sagens natur kun give mening i forhold til ensartede strande, og her vil jeg endnu en gang gerne tillade mig at minde om, at der altså er en verden til forskel på de fysiske forhold, en livredder ved Vesterhavet vil skulle håndtere under en redningsaktion, og de forhold, en livredder i f.eks. Nordsjælland skal arbejde under. Adgangsforhold til stranden, bølger, strøm og vindforhold, herunder hvor hur-

tigt en nødstedt kan nå at drive meget langt ud på havet, bratte overgange fra lavt til dybt vand, hestehuller osv., hvordan disse konkrete faremomenter ser ud lokalt, er jo helt afgørende for, hvor hurtigt og hvordan en livredder kan agere.

Men ikke kun de lokale faremomenter må tages i betragtning. Antallet af badende spiller også en afgørende rolle for, hvordan det lokale beredskab må tilrettelægges. Der er f.eks. meget stor forskel på, om vi taler om en strand, der myldrer med badegæster – et fluepapir, om man vil – eller de langstrakte og øde kyststrækninger, som vi kender fra vestkysten, hvor man selv kan køre ned på stranden og ligge helt ugeneret uden andre mennesker i miles omkreds.

Kl. 19:59

Alt i alt tror jeg, at man må slå fast, at det ikke giver mening og næppe heller er muligt, hvis de forskellige kystlivredningstjenester skal leve op til de samme detaljerede mål og krav, og efter min mening er den centraliserede model, som beslutningsforslaget lægger op til, derfor ikke den rigtige måde at gribe tingene an på. Hvis vi fra centralt hold fastsætter detaljerede krav til kystlivredderne, både når det gælder deres udrykningstid og deres procedurer, risikerer vi, at vi afskærer de lokale kystlivredningstjenester fra at organisere sig på en måde, der nu engang passer bedst til de lokale forhold. Vi risikerer dermed også, at kravene vil tvinge ejerne af strandene, og det er jo kommunerne, til at bruge meget store økonomiske ressourcer på at opbygge en kystlivredningstjeneste, der lever op til de centralt fastsatte krav, men er ude af proportioner med den badesikkerhed, der opnås.

I den forbindelse vil jeg gerne påpege, at forslagsstillerne ikke har beskrevet, hvordan det foreslåede kvalitetssikringsprogram skal finansieres, hverken når det gælder udgifterne til den enkelte kystlivredningstjeneste eller til det inspektørhold, som man åbenbart forestiller sig jævnlige inspicere samtlige badestrande i Danmark.

Jeg vil gerne slutte af med at gentage, at jeg er helt enig i, at der skal gøres en indsats for større badesikkerhed, men hvor besnærende nemt det end kan lyde på papiret, så tror jeg altså ikke på, at løsningen er fra centralt hold at fastsætte detaljerede mål og krav, der skal gælde for alle kystlivredningstjenesterne. Hvis det skal virke i praksis, er man nødt til at tage udgangspunkt i den fysiske virkelighed lokalt, og hensynet til de lokale forhold er netop det centrale element i de